

РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА

УДК [347.993.076:347.77/.78](477)

DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2020.4.16>**СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ ВОЛОВИК,***Сумський державний університет;* <https://orcid.org/0000-0003-3481-2966>,*e-mail: volovik.sv@ukr.net***ЮРИСДИКЦІЯ ІР-СУДУ: ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ**

Досліджено сучасний стан визначення юрисдикції ІР-суду в Україні. Наголошено на актуальності цієї наукової статті, що обумовлено сучасним станом формування ІР-суду та його складу. Визначено принципи судоустрою України, якими є принципи територіальності, спеціалізації та інстанційності. Указано особливості кожного із принципів судоустрою України. Запропоновано авторське бачення категорії «юрисдикція ІР-суду». Установлено повноваження ІР-суду, які запропоновано визначити у титульному законі про вищий суд з питань інтелектуальної власності. Визначено перспективні напрями подальших наукових досліджень.

Ключові слова: суд, ІР-суд, юрисдикція, повноваження, компетенція, принцип, територіальність, спеціалізація, інстанційність.

*Оригінальна стаття***Постановка проблеми**

Конституція України проголосила, що правосуддя в Україні здійснюють виключно суди (ст. 124)¹. У свою чергу, Закон України «Про судоустрій і статут суддів» від 2 червня 2016 р. № 1402-VIII закріпив, що правосуддя в Україні здійснюється виключно судами та відповідно до визначених законом процедур судочинства. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускається. Особи, які привласнили функції суду, несуть відповідальність, установлену законом. Народ бере участь у здійсненні правосуддя через присяжних (ст. 5)². Таким чином, суди в Україні, складаючи систему судоустрою, здійснюють правосуддя та судову владу у відповідності до їх компетенції, що підтверджується положеннями ч. 1 ст. 17 вище згаданого Закону України «Про судоустрій і статут суд-

дів»³. Водночас для розгляду окремих категорій справ можуть утворюватися вищі спеціалізовані суди, одним із яких сьогодні є Вищий суд з питань інтелектуальної власності, або ІР-суд, адміністративно-правовий статус якого наразі на законодавчому рівні не врегульовано, а з приводу визначення його юрисдикції точиться низка дискусій серед учених і практиків.

Ураховуючи викладене, наразі актуалізуються питання дослідження сутності та особливостей юрисдикції ІР-суду в Україні, що вимагає аналізу норм чинного законодавства України. Оскільки, як слушно вказує в цьому контексті О. В. Баулін, ефективність судової діяльності значною мірою залежить від правильного й однакового розуміння та вживання юридичної термінології, яку використано для формулювання нових процесуальних норм та інститутів [1, с. 9].

Таким чином, необхідність удосконалення адміністративно-правового забезпечення діяльності ІР-суду в Україні, наявність законодавчих проблем, пов'язаних із визначенням його юрисдикції, і недостатність теоретичного підґрунтя із зазначеної проблематики зумовлюють актуальність комплексного дослідження та визначення юрисдикції ІР-суду в Україні.

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 17.11.2020).

² Про судоустрій і статут суддів : Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19> (дата звернення: 17.11.2020).

³ Там само.

Стан дослідження проблеми

Зазначимо, що загальні питання визначення судової юрисдикції висвітлено у працях таких учених, як В. Б. Авер'янов, В. В. Аргунов, О. В. Баулін, В. А. Бігун, С. В. Бобровник, В. Ф. Бойко, А. Л. Борко, В. І. Борденюк, В. Д. Бринцев, О. В. Буряк, О. І. Буратевич, О. В. Величковський, П. В. Вовк, Ю. Є. Вовк, О. О. Гаркуша, В. К. Гіжевський, В. В. Городовенко, Л. Є. Горьовий, В. С. Єгорова, О. Г. Жуковський, С. С. Каринський, О. Р. Кібенко, М. І. Корнієнко, В. М. Коротун, Р. О. Куйбіда, Д. Д. Луспеник, Т. В. Маляренко, С. М. Март'янова, Л. М. Москвич, О. О. Негода, В. А. Овчаренко, В. Ф. Опришко, О. С. Піголкін, Д. М. Притика, О. М. Резнік, В. В. Сердюк, М. І. Смокович, В. Е. Теліпко, В. М. Тернавська, Ю. О. Тихомиров, В. В. Уркевич, І. Б. Факас, К. В. Шаповал, В. І. Шишкін, В. В. Чумак, І. В. Юревич, А. І. Яковлів та інші. Указані вчені внесли значний внесок у розвиток науки адміністративного права, проте й досі залишається мало дослідженою проблематика визначення юрисдикції ІР-суду в Україні, що є наразі актуальним і своєчасним.

Мета і завдання дослідження

Метою цієї наукової статті є визначення теоретичних і практичних питань сутності юрисдикції ІР-суду в Україні. Відповідно до окресленої мети виконано такі *завдання*: дослідити сутність категорії «юрисдикція ІР-суду», визначити принципи, на яких ґрунтується система судоустрою України; дати характеристику принципам системи судоустрою і встановити юрисдикцію ІР-суду в Україні.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що на підставі наукових напрацювань та чинного законодавства України встановлено сутність юрисдикції ІР-суду в Україні й визначено пріоритетні напрямки вдосконалення чинного законодавства, що регламентує діяльність ІР-суду.

Виклад основного матеріалу

Реалізація права на судовий захист своїх прав та законних інтересів, передбаченого Конституцією України, є пов'язаною з належним визначенням підсудності судів, де судовий захист здійснюється у відповідній формі судочинства, а тому визначення сутності такої категорії, як «юрисдикція», є обов'язковим для встановлення особливостей функціонування ІР-суду в Україні.

Поняття «юрисдикція» (з лат. *jurisdictio*, від *jus /juris/* – право + *dico* – проголошую) розглядається у таких значеннях:

1) компетенція судових органів із розгляду цивільних, кримінальних та інших справ; коло справ, які певний суд має право розглядати й вирішувати;

2) коло питань, що належать до відання установи або держави;

3) середовище застосування можливостей суб'єктом компетенції.

У свою чергу, у міжнародному праві «юрисдикція» означає повноваження держави давати правову оцінку фактам і вирішувати ті чи інші правові питання¹.

У міжнародному праві концепція юрисдикції застосовується у двох різних контекстах: 1) у значенні національної юрисдикції в міжнародному праві як повноваження держави, що походять від її суверенітету в міжнародному праві; 2) у значенні повноважень міжнародних судових органів виносити рішення з обов'язковою силою для сторін справи [2, с. 33–34; 3, с. 321; 4, с. 927].

У науці адміністративного права під юрисдикцією розуміють, з одного боку, коло повноважень особи або органу з правової оцінки конкретних фактів, у тому числі з вирішення спорів та застосування санкцій відповідно до закону. З іншого боку, юрисдикція – це встановлена законом (або іншим нормативним актом) сукупність повноважень відповідних органів та посадових осіб щодо вирішення правових спорів, вирішення справ про правопорушення, оцінювання дій особи чи іншого суб'єкта з точки зору їх відповідності закону, застосування юридичних санкцій до правопорушників (за винятком звернення до суду) [5, с. 8].

У науковій літературі юрисдикцію розглядають як судочинство, підсудність, підвідомчість справ суду [6, с. 827], як сукупність повноважень відповідних державних органів вирішувати правові спори і справи про правопорушення та застосовувати юридичні санкції [7, с. 526], як компетенцію судових органів щодо розгляду цивільних, кримінальних та інших справ і коло питань, що належать до ведення держави або державної установи [8, с. 425].

У правознавстві юрисдикцію розуміють у широкому і вузькому значеннях; розрізняють предметну, персональну, територіальну, часову, повну та обмежену, обов'язкову, основну і факультативну, конституційну, кримінальну, адміністративну, цивільну юрисдикцію тощо [1, с. 10].

¹ Юрисдикція // Вікіпедія : віл. енцикл. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Юрисдикція> (дата звернення: 17.11.2020).

Ураховуючи викладене та аналізуючи положення чинного Закону України «Про судоустрій і статус суддів», можна констатувати, що в Україні юрисдикція судів передбачає принципи, за якими будується їх діяльність, такі як територіальності, спеціалізації та інстанційності. Відповідно, кожен із указаних принципів передбачає низку положень та особливостей.

Принцип територіальності в цьому контексті передбачає поширення рішень судів загальної юрисдикції на всю територію держави. Дослідник і практик В. В. Сердюк із цього приводу наголошує, що принцип територіальності можна розглядати як розгалуженість нижчих ланок судів загальної юрисдикції (місцевих та апеляційних), реалізація якого на нормативному рівні забезпечує територіальне розмежування юрисдикції однорідних судів та виокремлює судові округи. Тобто кожен місцевий (апеляційний) суд має свою територіальну юрисдикцію. Загалом у літературі дослідники констатують будову системи судів загальної юрисдикції за принципом територіальності, виходячи з потреби її організації на підставі адміністративно-територіального поділу, встановленого статтею 133 Конституції України [9, с. 162; 10, с. 122]. Тобто принцип територіальності передбачає розбудову судоустрою України в контексті поширення юрисдикції судів на всю територію держави. Зокрема, В. В. Чумак у цьому контексті зауважує, що система судоустрою України – це сукупність усіх ієрархічно побудованих, структурних елементів системи (судів), наділених виключною компетенцією на здійснення правосуддя, побудованих за принципами територіальності і спеціалізації, що визначаються законом, та об'єднаних спільними засадами їх організації та діяльності [11, с. 253].

Дослідник І. В. Назаров, наголошуючи на важливості визначення принципу територіальності у діяльності вищих спеціалізованих судів в Україні, зазначає, що принцип територіальності встановлює правила формування судових територій (районів, округів, дільниць), тобто певного територіального простору, на який поширюється юрисдикція конкретного суду. Цей принцип повинен забезпечити здійснення судової влади на всій території країни. Ще одне його завдання – обмежити можливість органів влади й органів місцевого самоврядування впливати на суд і суддів під час винесення ними рішень. Для досягнення зазначеного завдання бажано, щоб межі судових територій не збігалися з межами адміністративно-територіальних утворень держави. Як

виняток можна розглядати тільки діяльність вищого (верховного) суду країни, юрисдикція якого поширюється на всю територію держави, тобто збігається із загальнонаціональними кордонами, або якщо йдеться про федеративну державу, де судовий округ вищого суду суб'єкта федерації може збігатися з кордонами того чи іншого суб'єкта федерації [12, с. 225]. Своєю чергою, дослідник І. Є. Марочкін переконує, що значення принципу територіальності полягає в такому: у відсутності територій, на які не поширювалася б юрисдикція суду, в територіально зручному розміщенні судів, в існуванні достатньої чисельності судів і суддів на території держави [13, с. 45].

Також окремо слід наголосити на позиції Конституційного Суду України, викладеній у рішенні Конституційного Суду України у справі за конституційними поданнями 54 народних депутатів України та Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Кримінального процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України та Кодексу адміністративного судочинства України (щодо принципу інстанційності в системі судів загальної юрисдикції). Відповідно до зазначеного рішення принцип територіальності забезпечує територіальне розмежування компетенції судів загальної юрисдикції і зумовлюється необхідністю доступності правосуддя на всій території України¹.

Ураховуючи викладене, зазначимо, що принцип територіальності IP-суду в Україні передбачає поширення його юрисдикції на всю територію держави, що встановлено Основним Законом і титульним законом про судоустрій і статус суддів. Відповідно, принцип територіальності повинен бути узгодженим

¹ Рішення Конституційного суду України у справі за конституційними поданнями 54 народних депутатів України та Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України (щодо принципу інстанційності в системі судів загальної юрисдикції) : від 12.07.2011 № 9-рп/2011 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v009p710-11> (дата звернення: 17.11.2020).

та органічно поєднуватися із принципом спеціалізації.

Що стосується визначення безпосередньо принципу спеціалізації судів, зазначимо, що відповідно до окресленого вище рішення Конституційного Суду України цей принцип полягає у створенні відповідних спеціалізованих судів для здійснення цивільного, кримінального, адміністративного та господарського судочинства¹. Відповідно, визначення саме цього принципу є ключовим для встановлення в подальшому юрисдикції ІР-суду.

Зокрема, Н. В. Охотницька погоджується з тим, що спеціалізація судової діяльності є багатоаспектним принципом. Його позитивний потенціал може і повинен реалізовуватися поряд та у тісній взаємодії з іншими прогресивними принципами організації судової системи держави й судочинства під час вирішення комплексу питань, які стосуються судоустрою, судочинства, організації діяльності суддів у державі тощо [14, с. 78]. Також І. М. Обрізко зауважує, що спеціалізація судової влади є таким принципом її будови, організаційно-правовою формою реалізації якої виступає створення, з одного боку, спеціалізованих судів, а з іншого, – спеціалізованих колегій (палат тощо) всередині самих судів. У такому контексті спеціалізація судів (судової системи) не обов'язково повинна передбачати утворення саме спеціалізованого суду [15, с. 54]. Відповідно, досліджуваний принцип є одним із факторів забезпечення розгляду справи компетентним судом, який уповноважений здійснювати правосуддя не лише в Україні, але й в інших країнах світу. Так, поряд із судами загальної юрисдикції у багатьох країнах у межах єдиної судової системи діє також мережа спеціалізованих судів, до яких належать адміністративні, трудові, сімейні, ювенальні (у справах неповнолітніх), податкові, фінансові, екологічні й деякі інші суди [16, с. 234].

У контексті дослідження принципу спеціалізації ІР-суду зазначимо, що передусім ідеться про категорії справ, які буде уповноважений здійснювати зазначений спеціалізований суд. Зокрема, з приводу визначення спеціалізації суду та суддів наразі точаться активні дискусії серед практиків і науковців, що потребує свого законодавчого врегулювання, серед іншого на рівні відповідного Закону України «Про Вищий суд з питань інтелектуальної власності». Прикладом може слугувати положення Закону України «Про Вищий антикорупційний суд» від 7 червня

2018 р. № 2447-VIII, де у ст. 4 встановлено, що Вищий антикорупційний суд:

– здійснює правосуддя як суд першої та апеляційної інстанцій у кримінальних провадженнях щодо кримінальних правопорушень, віднесених до його юрисдикції (підсудності) процесуальним законом, а також шляхом здійснення у випадках та порядку, визначених процесуальним законом, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у таких кримінальних провадженнях, здійснює правосуддя як суд першої та апеляційної інстанцій у справах про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави в порядку цивільного судочинства;

– аналізує судову статистику, вивчає й узагальнює судову практику у кримінальних та інших провадженнях, віднесених до його підсудності, інформує про результати узагальнення судової практики Верховний Суд та надає йому пропозиції до висновків щодо проєктів законодавчих актів, які стосуються організації та діяльності Вищого антикорупційного суду, спеціальних вимог до суддів цього суду та гарантій їх діяльності, а також оприлюднює їх на своєму офіційному веб-сайті².

При цьому слід указати, що зазначені положення щодо спеціалізації Вищого антикорупційного суду містять норму про його інстанції, оскільки визначають його юрисдикцію як типову для суду першої та апеляційної інстанцій. Так, під принципом інстанційності слід розуміти таку організацію судової системи, яка забезпечує право на перегляд рішення суду нижчої інстанції судом вищої³. Професор І. Є. Марочкін зазначає, що інстанційність – це організація судів відповідно до необхідності

² Про Вищий антикорупційний суд : Закон України від 07.06.2018 № 2447-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2447-19> (дата звернення: 17.11.2020).

³ Рішення Конституційного суду України у справі за конституційними поданнями 54 народних депутатів України та Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України (щодо принципу інстанційності в системі судів загальної юрисдикції) : від 12.07.2011 № 9-рп/2011 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v009p710-11> (дата звернення: 17.11.2020).

¹ Там само.

забезпечити право на перегляд судового рішення судом вищого рівня. Інстанційна система є гарантією високої якості судочинства і забезпечує конституційне право на перегляд судового рішення [13, с. 101].

Отже, варто констатувати, що від визначення всіх указаних складових юрисдикції залежить ступінь ефективності функціонування IP-суду в Україні, що наразі є ключовим на початковому етапі формування його нормативно-правової бази. Визначення кожного принципу створює умови для дії іншого принципу, що унеможливорює їх самостійне функціонування. Проте кожен із принципів судової системи відіграє самостійну роль в її будові, а всі разом вони сприяють ефективній організації і правовому функціонуванню судової системи загалом і діяльності IP-суду зокрема.

Висновки

Отже, юрисдикцію IP-суду можна визначити як сукупність повноважень IP-суду вирішувати окремі категорії правових спорів і справ у сфері інтелектуальної власності.

Визначено, що основу юрисдикції IP-суду в Україні становлять принципи територіальності, спеціалізації та інстанційності, що є ключовим для успішного старту його функціонування.

На підставі викладеного пропонуємо на законодавчому рівні визначити такі повноваження (юрисдикцію) IP-суду:

– здійснювати правосуддя як суд першої та апеляційної інстанцій у справах щодо правопорушень у сфері інтелектуальної власності, віднесених до його юрисдикції (підсудності) процесуальним законом, а також шляхом здійснення у випадках та порядку, визначених процесуальним законом, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у таких провадженнях, здійснювати правосуддя як суд першої та апеляційної інстанцій у справах про визнання необґрунтованими активів і їх стягнення в дохід держави в порядку цивільного та господарського судочинства;

– аналізувати судову статистику, вивчати й узагальнювати судову практику у провадженнях щодо сфери інтелектуальної власності, віднесених до його підсудності, інформувати про результати узагальнення судової практики Верховний Суд та надавати йому пропозиції до висновків щодо проектів законодавчих актів, які стосуються організації та діяльності Вищого суду з питань інтелектуальної власності, спеціальних вимог до суддів цього суду та гарантій їх діяльності, а також оприлюднювати їх на своєму офіційному веб-сайті.

Перспективними напрямками подальших наукових досліджень слід визначити правові засади діяльності IP-суду в Україні та місце серед них норм адміністративного законодавства.

Список бібліографічних посилань

1. Баулін О. В. Поняття юрисдикції і новий Кримінальний процесуальний кодекс України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 2. С. 9–13.
2. Hanqin X. Jurisdiction of the International Court of Justice. Leiden : Brill Nijhoff, 2017. 156 p.
3. Encyclopaedic Dictionary of International Law / ed. by J. P. Grant, J. C. Barker. 3rd ed. New York : Oxford University Press, 2009. 842 p.
4. Black'S Law Dictionary / edited by B. A. Garner. 9th ed. St. Paul : West Group, 2009. 1738 p.
5. Адміністративно-юрисдикційна діяльність поліції : навч. посіб. / С. Г. Братель, С. Ф. Константинов, І. В. Шруб та ін. Київ : Центр учб. літ., 2016. 336 с.
6. Каринский С. С. Юрисдикция // Словарь иностранных слов / под ред. И. В. Лехина, Ф. Н. Петрова. 4-е изд., перераб. и доп. М. : Гос. изд-во иностр. и нац. словарей, 1954. С. 827.
7. Пиголкин А. С. Юрисдикция // Юридический энциклопедический словарь / редкол.: М. М. Богуславский и др. ; глав. ред. А. Я. Сухарев. 2-е изд., доп. М. : Сов. энцикл., 1987. С. 526.
8. Популярна юридична енциклопедія / кол. авт.: В. К. Гіжевський, В. В. Головченко, В. С. Ковальський (керівник) та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2002. 528 с.
9. Сердюк В. В. Територіальність як принцип побудови системи судів загальної юрисдикції: нові підходи до реалізації. *Вісник Академії адвокатури України*. 2015. Т. 12, ч. 2 (33). С. 161–169.
10. Улютіна О. А. Тенденції реформування системи судоустрою України з часів незалежності і до сьогодення. *Право. Людина. Довкілля*. 2019. № 4. С. 121–129.
11. Чумак В. В. Роль і місце вищих спеціалізованих судів у системі судоустрою України. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2020. № 2 (89). С. 250–257.
12. Назаров І. В. Принцип територіальності побудови судової системи в законодавстві України та європейських держав. *Проблеми законності*. 2009. № 104. С. 223–231.
13. Організація судової влади в Україні : навч. посіб. / за ред. І. Є. Марочкина, Н. В. Сібільової. Харків : Одиссей, 2007. 328 с.

14. Охотницька Н. В. Становлення судової системи України (1991–2012 рр.): історико-правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Львів, 2015. 212 с.
15. Обрізко І. М. Поняття та зміст спеціалізації судів як принципу організації судової влади. *Соціологія права*. 2011. № 2. С. 48–54.
16. Кириченко В. М. Порівняльне конституційне право: модульний курс : навч. посіб. Київ : Центр учб. літ., 2012. 256 с.

Надійшла до редколегії 20.11.2020

ВОЛОВЫК С. В. ЮРИСДИКЦИЯ ИР-СУДА: ВОПРОСЫ ТЕОРИИ И ПРАКТИКИ

Исследовано современное состояние определения юрисдикции ИР-суда в Украине. Отмечено актуальность данной научной статьи, которая обусловлена современным состоянием формирования ИР-суда и его состава. Определены принципы судостроительства Украины, каковыми являются принципы территориальности, специализации и инстанционности. Указано особенности каждого из принципов судостроительства Украины. Предложено авторское виденье категории «юрисдикция ИР-суда». Установлено полномочия ИР-суда, которые предложено определить в титульном законе о высшем суде по интеллектуальной собственности. Определены перспективные направления дальнейших научных исследований.

Ключевые слова: суд, ИР-суд, юрисдикция, полномочия, компетенция, принцип, территориальность, специализация, инстанционность.

VOLOVYK S. V. JURISDICTION OF IP-COURT: ISSUES OF THEORY AND PRACTICE

The author of the article studies the current state of determining the jurisdiction of the IP-court in Ukraine. The emphasis is placed on the relevance of this scientific article due to the current state of the formation of the IP-court and its composition.

The principles of the judicial system of Ukraine, which are territoriality, specialization and instance, are determined. Specific features of each of the principles of the judicial system of Ukraine are indicated.

The author's vision of the category of "jurisdiction of the IP-court" is suggested. That category is a set of powers of the IP-court to resolve certain categories of legal disputes and cases in the field of intellectual property.

It is emphasized that the principle of territoriality of the IP-court in Ukraine extends its jurisdiction to the entire territory of the state, which is established by the Basic Law and the title law on the judiciary and the status of judges. Accordingly, the principle of territoriality must be consistent and organically combined with the principle of specialization.

The powers of the IP-court have been established. They have been offered to be defined in the title law on the Supreme Court on intellectual property issues. Perspective directions of further scientific research are defined, namely: legal bases of activity of the IP-court in Ukraine and a place of the norms of administrative legislation among them.

It is concluded that the degree of efficiency of the IP-court in Ukraine depends on the definition of all these components of jurisdiction, which is currently the key one at the initial stage of the formation of its legal base. The definition of each principle creates the conditions for the operation of the second principle, which makes it impossible for them to function independently. However, each of the principles of the judicial system plays an independent role in its construction and they all together contribute to the effective organization and legal functioning of the judicial system in general, and the activities of the IP-court in particular.

Key words: court, IP-court, jurisdiction, powers, competence, principle, territoriality, specialization, instance.